

- Miloslav Švandrlík -

PŮLNOČNÍ JEZDEC

Ilustrace Petr Urban

xyz

Půlnoční jezdec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Miloslav Švandrlík

Půlnoční jezdec – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miloslav Švandrlík
Půlnoční jezdec

— Miloslav Švandrlík —

PŮLNOČNÍ JEZDEC

Ilustrace Petr Urban

xyz

1

JAK VYTOČIT OTČÍMA

Na věži kostela odbíjela půlnoc. Je to nejmagičtější okamžik celého dne, ale prozatím tomu nic nenasvědčovalo. Před hospodou si nadávali opilci, pod lucernou souložili ježci a v přilehlé ulici se ryšavý puberták pokoušel ukrást auto. Na jabloni seděla sova a nijak se nepokoušela atmosféru sebeméně ovlivnit. Ani si nehoukla. Kdesi chraplavě štěkal pes a vykleštěný kocour okázale ignoroval nakrucující se kočky.

V rodinném domku číslo 14 se trochu zoufale převáloval v posteli Kamil Pastýř. Nic mimořádného. Tento jinak téměř pohledný muž v pozdních středních letech se zdál být povážlivě usmýkán životem. Trpěl dýchavičností, artrózou a především nespavostí. Těžko říci, co z toho ho dělalo nejvíc. Dýchavičnost ho limitovala především při

komunikaci se ženami. Čím byl protějšek krásnější a svůdnější, tím víc se bývalý svůdník zalykal. Občas se rozkašlal jako hyena a poetické fráze nedošly zasloužené odezvy. Proto začal přibývat na váze. Ani artróza ho neposouvala kupředu. Loupalo mu ve všech kloubech a někdy se zdálo, že má v těle nějaké kosti navíc. Občas se mu v nejméně vhodnou chvíli podlomily nohy a on klesl k zemi jako střelený srnec. Když mu pomáhala vstát nějaká ztepilá slečna, zažíval neobyčejně pokořující okamžiky. Jednou, když dýchavičně děkoval, zabušila mu krasavice pěstí do zad v domnění, že mu zaskočilo.

Nejhorší ze všeho ale byla nespavost. Problém, se kterým Kamil Pastýř nikdy nemíval problémy. Ani si něco takového nepřipouštěl. Když ho ještě nebolely klouby a nelapal po dechu, prozpěvoval si s oblibou, že chce žít nonstop. Bezstarostně si užíval života a ještě se stihl dvakrát oženit. Poprvé s výtvarnicí Martou Pekáčkovou, s níž vyženil i nezvedeného syna Osvalda. Ten se posléze etabloval jako rowdie opěvující Spartu, který Kamilovi v pominutí smyslů po prohře s Příbramí nešťastně vyrazil dva zuby. Pak se šel léčit a Marta si našla operního pěvce v důchodu, který již zuby neměl. Prý jim to docela klapalo.

Ale ani Kamil Pastýř nebyl znechucen životem. Do svého rodinného domku si přivedl horolezkyni Roma-

nu Blízkou, tentokrát s malou dcerkou, která naštěstí trpěla závratí. Nevylezla ani na druhou přičku u štaflí a matka se ustavičně trápila otázkou, po kom to dítě je. I její genetický otec totiž lezl po skalních štítech a dvakrát pokořil Mount Everest. Po třetí tam hodlal vystoupat po rukou, což nebylo vyloučeno, jelikož vyrostl v cirkuse. Dcera, kterou Pastýř vyženil, se jmenovala Zlata a Kamilovi říkala *tati*. To byl značný posun proti Osvaldovi, který ho nazýval *fotrem*. Problémy závažnějšího rázu nebyly až do chvíle, kdy Romana Blízká neustála výstup a zřítíla se do propasti krátce poté, co Pastýř Zlatu adoptoval. Tím pádem měl odpovědnost i za dceřinu výchovu. Nešlo o snadnou záležitost, neboť dívka měla odpor nejen k výškám, ale i k učení a všem kladným aktivitám. Bylo to tak třeskuté, že se Kamil potřetí neoženil. Zlata s ním v domku bydlela dosud. Stala se z ní velice pohledná a přitažlivá žena. Ke svému otčímovi nikdy netrpěla přehnaným respektem, ale ten se ještě smířoval s rostoucími zdravotními potížemi.

Přímo jím opovrhovala. Vadilo jí, že stále více belhá a podlamují se mu kolena. Nesnášela jeho sípání, lapání po dechu a hvízdání v nose. Ani nespavost jí neimponovala. Je sice pravda, že Kamil alespoň příliš nechrápal, ale na druhé straně nervózně vstával z postele, procházel se

po domě a otevíral okna v touze nadechnout se čerstvého vzduchu. Ještě že se toho nedožila matka a prozíravě ukončila svůj dobrodružný život na dně propasti.

Nedá se ovšem říci, že by Pastýř byl neduživý stařec a naprosto odepsaná veličina. Některým ženám se dosud líbil, a když potlačil své obtíže, dovedl být i zábavný. Však také šlo o umělce na volné noze.

Ne že by snad někdy udělal nějakou díru do světa nebo se proslavil pozoruhodným uměleckým dílem. Nicméně napsal několik desítek písňových textů a občas fušoval i do reklamy. Ty nejpitomější šoty v televizi byly dílem jeho intelektuálního přetlaku. Tento problém ale neřešil. Nepočítal s tím, že by mohl ještě někoho okouzlit nebo že by se mohl usadit na lavici klasiků.

Ledacos ho ovšem vydatně hnětlo. Nadváhu míval vždycky, ale nyní už s ní nedokázal bojovat. Ani když mu nevlastní dcera neuctivě štkala *špekoune*. Nad tou drzostí se jen káravě zamračil, ale její názor nevyvracel. Navíc mu chyběly přesvědčivé argumenty.

Se Zlatou si již nedělal velké starosti. Předpokládal, že jednou špatně dopadne, ale hlava ho z toho nebolela. Stejně už si to nebude moci ověřit. Jenom nechápal, proč je proti němu tak zaujatá a stále jí na něm něco vadí. Nyní byla občas rozlícena, když na záchodě zapomněl zvednout prkénko. Navíc ho prý trochu pokropil.

Kamil se pochopitelně bránil. Prkénko zvedl, ale ono zase samo spadlo. O tom, že bylo mokré, nemohlo být ani řeči. Jsou to jen výplody chorobné fantazie a neuvěřitelné zaujatosti. Pastýř byl vždycky čistotný a hygiena byla doslova jeho koníčkem. O tom nemůže být nejmenších pochyb! Přesto se Zlata dočkala naprostého triumfu a náležitě si ho vychutnala. Přirítla se do otčímovy pracovny bez zaklepání a vítězně vykřikla: „Mám tu čest oznámit, že to čuně, které nezvedá prkénko a čůrá tam, kam nemá, trpí cukrovkou, zřejmě v pokročilém stadiu. Obětovala jsem na zjištění diagnózy dva zkušební papírky a není o čem diskutovat! Teď už nelze zapírat a dětinsky se vykrucovat! Jako vždycky jsem měla pravdu! Papírky nelžou a test je vždycky podložený!“

Nelze říci, že by to na Pastýře nezapůsobilo. Trochu se zhroutil, ale pak se vyčítavě podíval na dceru, jako kdyby mu chorobu naočkovala.

„Zlato,“ obrátil se na ni, „proč mne tak nenávidíš? Myslíš, že si to zasloužím? Podívej, jak se chovají jiní nevlastní otcové! Stačí otevřít některý bulvární časopis! Téměř vždycky se dočteš o případu, kdy otčím dívku obtěžoval, osahával a často i zneužíval se vším všudy. Otřesné věci končící před soudem! Na druhé straně si uvědom, jak jsem se choval já k tobě! Zneužíval jsem tě snad?“

„Samozřejmě!“ řekla. „Ty snad nemáš zdravý rozum! Jak můžeš takový nehorázný nesmysl vyřknout?“

„O čem to mluvíš?“ nechápal zděšeně. „Ve kterých sklepních patrech svého pokleslého intelektu doluješ?“

„Z toho se nevykrouťíš,“ tvrdila, „protože jsem si všechno ověřila v literatuře. Kdybys mne zneužíval běžným způsobem, žalovala bych mámě a ta by ti to spočítala! Jenže ty ses projevoval jako rafinovaný sadista! Pod záminkou, že mne vychováváš, jsi mi uštěďroval výprasky na holou. Dokonce měchačkou, kterou pak máma hnětla těsto!“

„Byla jsi problémové dítě,“ řekl Pastýř, „a jiní otcové by se s tebou tak nemazlili!“

„To připouštím,“ přikývla, „protože muži jsou sadisti nejméně ze šedesáti procent. Jak mají sebemenší příležitost, hned toho zneužívají! Ověřila jsem si to v knize *Výchovný flagelantismus*. Učitelé, vychovatelé i otcové zdánlivě trestají, ale ve skutečnosti se výpraskem ukájejí. Tak tomu bylo ve všech historických údobích. Například ve starém Řecku nebo v Římě!“

„Netahej sem antiku,“ vybídl ji příkře, „o které vůbec nic nevíš! Možná že ani neznáš Pythagorovu větu!“

„Mne zajímaly spíše sexuální problémy,“ vysvětlila mu, „protože ty jsou věčné. Věta sem, věta tam, ale sadisti se nezměnili. Jsou přesně takoví, jako byli ve sta-

rověku. Mohla bych o tom podat četná osobní svědectví, ale nejsem žádná donašečka. A pak: je to součást života.“

„Vím, že život studuješ pečlivě,“ ušklíbl se, „a maminka by z toho určitě radost neměla. Nebyla příliš svedomyslná.“

„Spíše bych řekla, že byla naivní,“ mínila, „a na své partnery nenáročná. Je nepochopitelné, že tě snášela a včas s tebou nevyběhla! Já bych tolik trpělivosti neměla. Prokouknu chlapa, jen se na něj podívám. Ty už naštěstí žádný chlap nejsi. Jen se tu ploužíš a skuhráš. Teď máš cukrovku a brzy dostaneš prostatu!“

To Pastýř nerad slyšel. I když bolestně vnímal své chátrání, nerad by jednotlivé obtíže ještě rozmnožoval. Naopak doufal, že vše se v dobré obrátí. Stále je ještě atraktivním mužem, který nemá důvod upadat do bezbřehého pesimismu. Kdyby ho duševně nedeptala nevlastní dcera, bral by život daleko radostněji.

Avšak Zlata si v tom vyloženě libovala. Zřetelně jí chyběl manžel, kterému by srážela sebevědomí.

„To, že jsi troska,“ uzavřela problém posléze, „nelze změnit. Ty choroby bych byla schopna ti odpustit a nějak je překousnout, ale tvá nespavost je prostě odporná. V noci, kdy usnou i flamendři, se potuluješ po domě, vržeš na schodech a tiše běduješ! Je to, jako kdyby tady síd-

lili duchové. Jsi ten nejnesnesitelnější chlap, jakého si lze představit! I v domě důchodců by s tebou vyrazili dveře!“

„Tvá bezcitnost mne deprimuje,“ pokyvoval hlavou, „a bojím se okamžiku, až zchátrám úplně. To se na mně vyřádíš! Možná že mne jednoho dne i otrávíš nebo něčím utlučeš!“

„To není vyloučeno,“ připustila, „protože trpělivost nepatří ke kladným stránkám mé povahy. Ale třeba zemřeš náhle někde na chodníku. Praštíš sebou a záchranka nedorazí včas. Na mne zbyde jen povinnost zařídit důstojný funus. Vynasnažím se, abys byl spokojen!“

Kamil Pastýř pochopil, že je na čase odejít, aby to s ním nepraštilo už tady. Domníval se, že takové zacházení si opravdu nezaslouží. Jeho plodný život směřuje k podivným koncům!

2

LÉČENÍ JE NUTNÉ

Praktický lékař MUDr. Vlášek měl ze starého kamaráda očividnou radost. Jak by také ne! V dětství býval Vlášek otlý cvalík, jemuž se děti soustavně posmívaly. Nejvíce sportovec Kamil Pastýř, který skákal do dálky a plival na cíl. Vláška nazýval bandaskou, baňourem, nebo dokonce tlustoprdem. S oblibou na něj pokřikoval: „Maso, sádlo, lůj, sádelníku, stůj!“ Ale tyhle problémy dávno odnesl čas. Postupně se váhy vyrovnaly a teď na tom byl Vlášek nesrovnatelně lépe. Dostalo se mu vydatného zadosti-
učinění.

Nyní se Pastýř přivalil v ponuré náladě a vypadal dost depresivně. Navíc očekával, že mu doktor potvrdí diagnózu, kterou mu přdestřela jeho nevlastní dcera. Tak se také stalo.

„Diabetes jako lampa!“ zářil Vláček. „Však sis o to dlouho koledoval! Normální člověk by se patrně trochu ukáznil, ale u tebe si tím nejsem vůbec jist! Jsi rozmazlený slaboch, kamaráde!“

„Nechápu, proč mne tak podceňuješ!“ zlobil se Pastyř. „Myslíš, že mne baví potácet se životem a v jednom kuse nakukovat do hrobu? Řekni mi na rovinu, co mne teď čeká.“

„Další vytrvalé nakukování do hrobu,“ informoval ho lékař, „a výrazné zhoršení obtíží. Leda že bys začal intenzivně bojovat se svou obezitou! Což je nepravděpodobné!“

„A když nezačnu?“ vznesl dotaz pacient. „Nebo začnu a nesetkám se s úspěchem? Co bude potom?“ Doktor Vláček se nepochopitelně usmíval. „Velice temné vyhlídky,“ konstatoval téměř škodolibě. „Pokud takové údobí vůbec přežiješ, o čemž dost pochybuji, zřejmě oslepneš a ztratíš vládu nad dolními končetinami. Tvá laskavá dcera tě jistě velice ráda povoží na vozíčku.“

„Jen to ne!“ zaúpěl Kamil. „Větší neštěstí by mne nemohlo potkat! Zlata by mne vyvezla na nějaký kopec a pak by ubohého slepce pustila dolů na silnici mezi kamiony. Zůstal by po mně pouze mastný flek na asfaltu. Navíc bych patrně způsobil dopravní zácpu, o čemž by okamžitě referovala média.“

